

[H. F. Ulrichsen.]

ofte gjort i denne Sal — og vil sikkert ogsaa blive gjort under denne Diskussion —, først og fremmest af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, der vel ubestridt er en af Tingets største eller vel endogsaa Tingets største Ekspert paa dette Omraade.

Jeg synes imidlertid ikke desto mindre, det har sin Interesse at gøre opmærksom paa, at disse Udtalelser i Pressen, Udtalelser af Folk fra samtlige Lande, af Folk af meget forskellig politisk Opfattelse, næsten alle sammen er yderst pessimistiske med Hensyn til, hvad der er opnaaet i de ti Aar. Disse Forhold vurderes jo ganske overordentlig forskelligt, men jeg vil alligevel tro, at den Opfattelse, der er gjort gældende af en Mand, som i sin Tid skrev Udenrigspolitik i et Blad som „Politiken“ — dette Blad, der nu ikke bestiller andet end at reducere sin tidligere udenrigspolitiske Redaktør til en fuldstændig Nullitet og til en nærmest halvlatterlig Person —, den Opfattelse, der gaar ud paa, at det, der er naaet, er overordentlig lidt, har faaet Medhold hos de allerfleste af de Politikere, der har udtalt sig i Dagspressen i de forskellige Enquêter.

I de ti Aar, der er gaaet siden 1918, har man været Vidne til Genève-Protokollens Forlis; man har været Vidne til Locarno-Overenskomstene, til Thoiry-Aftalerne, til Kellogg-Pagten, og ikke mindst for den sidste Vedkommende har man set, hvor forskellige Vurderingerne var. Jeg skal kun minde om den ivrige Diskussion, der fandt Sted i Anledning af et af de snart saa berømte Æterforedrag, der holdtes af den førnævnte danske Udenrigspolitiker, og den Forbitelse, der var i Anledning af, hvad den omtalte Politiker fremdrog om Kellogg-Pagten og dens Modtagelse.

Det, han navnlig hævdede, var det overordentlig morsomme, at Belgieren Hymans i en Tale i Folkenes Forbund hilste Kellogg-Pagten som Skaberen af Moralbudet om Angrebskrigens Ulovlighed og fuldstændig glemte, at der i den foregaaende Folkeforbundsforsamling under Brask og Bram, paa Forslag af de polske delegerede, var vedtaget en Udtalelse, der gik ud paa akkurat det samme som det, man nu hilste som noget ganske overordentlig nyt.

Jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at det betydningsfulde franske Organ „Le Temps“, der staar i meget nær Forbindelse med det franske Udenrigsministerium, umiddelbart efter Kellogg-Pagtens Vedtagelse havde en Artikel, i hvilken det udtaltes, at man fra autoritativ Side overalt lod forstaa, at der ikke var nogen virkelig For-

bindelse mellem Kellogg-Pagten og Gennemførelsen af Nedrustningen, og at Kellogg-Pagten ikke vilde faa nogen som helst direkte Indflydelse paa Spørgsmaalet om Nedrustning, med andre Ord paa de Former, under hvilke de forskellige Medlemmer af Folkeforbundet mener de bør varetage deres nationale Sikkerhed.

Det var ogsaa, synes jeg, overordentlig betegnende, at 14 Dage efter, at Kellogg-Pagten under den fornødne storslaaede Pressereklame var blevet undertegnet, blev der for det franske Parlament forelagt et Budget, der for Krigsministeriets Vedkommende havde en Forøgelse af Udgifterne med 784 Mill. Frcs. og for Marineministeriets Vedkommende en Forøgelse med 509 Mill. Frcs. Det vil sige: dette Budgets tørre Tal svarede meget nøje til den Udtalelse, der nogle Dage før havde staaet i „Le Temps“.

Jeg sagde før, at det var meget faa af de Udtalelser, der fremkom i danske Blade i Anledning af Tiaarsdagen for Vaabenstilstanden, der gav Udtryk for nogen Optimisme. En af de Udtalelser, der efter min beskedne Mening stod paa et meget reelt Grundlag, var en Udtalelse af den Franskmand, der var Leder af fransk Politik, da Frankrig vandt Sejren, af Clemenceau, en Udtalelse, der var ganske interessant, fordi den sagde Sandheden lige ud.

Denne Clemenceaus Udtalelse gik ud paa, at Forholdene i Europa kun vil være tilfredsstillende, saa længe den nuværende Magtbalance mellem de forskellige Stater opretholdes, men at Faren for en ny Krig vil opstaa, saa snart Imperialismen og specielt den tyske Imperialisme igen oplives. Det var en realpolitisk Udtalelse, og lige saa vel som de Tal, jeg før nævnte fra det franske Budget, er overordentlig reelle, saaledes er det i det hele taget en reel Baggrund for Diskussionen at se paa de forskellige Militærbudgetter rundt om i Landene i de senere Aar, disse Budgetter, der absolut ikke bærer Præg af den Nedrustning, som har givet sig Udtryk i det foreliggende Forslag. Jeg skal f. Eks. nævne, at det franske Militærbudget i 1925—26 var paa 5 600 Millioner, i 1926—27 6 500 Millioner og i 1927—28 7 800 Mill. Frcs., med andre Ord en Stigning paa et Par Tusind Millioner i 2 Aar. Det tyske Budget var paa 621 Mill. Mark i 1925—26, 686 Millioner i 1926—27 og 717 Millioner i 1927—28, og notabene, disse Tal er Tal, der vedrører det saakaldte „afrustede“ Tyskland, det Tyskland, som Forsvarsmodstandere herhjemme Gang paa Gang betegner som et afrustet Land. Jeg synes, at den tyske